

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

26. Dies Septemb. Si nobis animum boni viri liceret aspicere, ô quàm pulchram faciem, quàm Sanctam, quàm ex magnifico placidoque fulgentem, videremus? Seneca Epist. 115.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

inops esuriens comederit, tuus census est, totum in misericordiam habere, quod habes. Tu sola rogari non nos. Tu oppressos vel cum dispendio tui incunctanter eripis in qualibet necessitate constitutus. Tu cacorum oculorum pes claudorum. Tu scutum fidelissimum viduarum. Tibi oculos nunquam siccos esse, aut misericordia permittit, aut gaudium. Tu tuos ita diligis inimicos, ut inter eos, carosque tibi, quid distet, nemo discernat. Tu inquam caelestia humanis, humana caelestibus iungis arcana. Tu Divina custodis. Tu in Patere imperas, in filio obtemperas, in Spiritu Sancto exultas. Tu cum tribus una sis, nullo pacto divideris, nulla humana invidiositatis calumnia commoveris. A paterno fonte in Filio tota refunderis, Et tamen tota ubi refunderis, non recedis. Recte Deus diceris, quia Trinitatis personam sola convertis. Hæc Zeno ex abundantia cordis in laudem Charitatis. Quantis, Dei amans, cumulata beneficiis, quantis occupatur negotiis / ut merito exclamet Poeta de quo vis, sed maximè Dei amante.

O Deus in quantis animus versatur amantis.

26. DIES SEPTEMB.

Si nobis animum boni viri liceret aspicere, ô quam pulchram faciem, quam Sanctam, quam ex magifico placidoque fulgentem, videremus? Seneca
Epist. 115.

Virtutis I.
pulchritudo,

Quæ Romani Philosophi, eadem & mens est Romani Oratoris. (a)
Facies honesta, si oculis cerneretur, mirabiles amores excitaret sui. Quid mirum cum idem dicat;

(a) Cic. de finib. 75. Tusco. 236.

dicat? *Nihil est virtute formosius, nihil pulchrius, nihil amabilius.* Qui ergo hactenus exposuimus Virtutum singularum indolem, proprietates, effecta, superest, ut omnium peccatoribus subjiciamus faces, quibus accendantur ad virtutes acquirendas, acquisitas conservandas, conservatas accumulandas. Ordiamur ab ejus inexplicabili venustate. Tanta est virtutis elegantia, ut vel unius tantum intuitus, foret vitiorum omnium interitus. Est enim virtus decori flos, pulchritudinis viva effigies, Honestatis animatum simulacrum, phyltrum animorum, magnes cordium, qui ferreos etiam animos ad se non modò traheret, sed raperet. (a) Elephas (teste Æliano) ferox bellua, mulieris formâ ita capitur, ut hebescens ad ejus pulchritudinem, turbidos motus, violentiam remittat. Monoceros cornu terribili, quem nullius hominis industria capere potest, ait Gregorius magnus, si virginem aspexerit, oris venustate formosam, placidus accedit, & quasi victus, arma furoris sui ad pedes abjicit. Idem dixeris de Virtute, cujus amabilis in omnem partem pulchritudo, tanta est, ut aspectu delinâ mens, omnes motus, in belluis contra rationem incitatos, facilè coerceat.

II. Hujus decoris singularis, Dei beneficio, in natura videmus micare scintillas, quæ sua luce ad virtutis amorem exfulscent. Egregia hac dicitur Tullius. (b) *Sunt ingenis nostris innata semina virtutum, quæ si adolescere liceret, ipsa nos ad beatam vitam naturâ duceret.* Atque hæc naturæ vis, à puero in pueris parvis sæpè observatur, in quorum indole, virtutis splendor in pectus insitæ, & illuminatæ collucet.

Emi-

(a) *De animal. l. 1. c. 38.* (b) *l. 3. Tuscul.*

Eminet etiam in fronte pudor, in oculis verecundia, in toto corpore modestia singularis, prudentia in dictis, in moribus innocentia, aliaque dotes, praenuntia olim vitae illustri. D. Basilium qui vidisset in flore pueritiae, scintillantem subinde vidisset animo gratiam, nec dubitasset fore aliquando virtutum insignium diversorium, quarum specimina in communi Luce ponerentur. Sed, & aliud praeterea quiddam Dei Providentia instituit ad virtutum commendationem. Spiritus enim sanctus ad commune bonum generis humani, solet ad quoddam genus Virtutis propensionem omnibus indere, in quo praecellere honestum quiddam judicant, & naturam à primo ortu sic disponit, ut in eo inclinentur. Naturae lex genitusque, ait maximus Tyrius, (a) *In diversas partes emittit. Pythagoram ad Musicam, Thaletem ad Astronomiam, Heraclitum in solitudinem, Carnendem ad castitatem, Diogenem ad patientiam, Epicurum ad voluptatem.* Sed hic parva vidit, nec agnovit Spiritus Sancti motiones, quibus naturae imbecillitatem attollit, & inexplicabili destinatione, variè varios, ad varias virtutes fingit: ut sint ceteris exemplaria quae æmulentur.

III. Observat Cyrilus Hierosolymitanus, (b) Spiritum Sanctum, aquae nomine, salientis in vitam aeternam, in Evangelio designari, ob divini Spiritus operationes in multis varias, & mirandas. Una, inquit, pluvia in universum descendit mundum. Quae alba quidem fit in liliis, rubra in rosis, purpurea in hyacinthis, ac in diversis speciebus diversa, & in omnibus fit omnia. Tum subdit, de Spiritu Sancto

(a) *Serm.* 19. (b) *Catech.* 86.

Septemb.

Tessera.

769

cto simile : illum se hujus linguæ accomodare ad Sapientiam ; alterius animam illuminare in prophetia , illius Temperantiam corroborare ; alium instituire ad eleemosynam : docere alium jejunare, exerceri ad pietatem , & mundi res contemnere: alium præparare ad martyrium ; atque sic alia in aliis operari. Hic Spiritus se in animos insinuans hominum , exornat donis suis unumquemque , prout opportunum esse videtur. Virtus enim, ut fœcunda parens , multiplici fœtu gloriosa , obumbrantes Spiritu Sancto , in Abele innocentiam genuit, in Noë Spem , & Longanimitatem , obedientiam in Abrahamo , in Jobo invictam Patientiam , in Josepho Castimoniam , in Mosè Mansuetudinem , in Davide Pœnitentiam , in Apostolis dignam Deo perfectionem. Hi omnes velut ab alto , & sublimi loco videntur unumquemque affari , & dicere : nihil esse Virtute pulchrius, nihil præstabilius , nihil hominum contentione dignius, nihil honestius. Præ illa spernenda sunt omnes, & Midæ opes cum auro, & Cræsi gazæ. Dubitas ? Audi quod sequitur :

Gazas congestas, præcedit mentis honestas.

27. DIES SEPTEMB.

Tantò quidque vehementius volumus , quantò certius, quàm bonum sit, intelligimus. *S. Augustinus lib. 2. de pecc. Merit. cap. 17.*

Desideriū I.
Virtutis.

Quum sit Virtus, & venustate formosa, & dignitate magnifica, & æstimatione pretiosa, ex prædictis satis fuit exploratum.

Virtus tibi modò non tantum est de facie levi-